

Weg zonder grens

Eerste druk, april 2012
© 2012 Marjolein Rijgersberg

ISBN: 978-90-484-2415-3
NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

WEG
ZONDER
GRENS

MARJOLEIN
RIJGERSBERG

Voor Wilhelmina

Hoofdstuk 1

In gedachten verzonken begon Emily met het inpakken van de volgende doos. Bijna was het zover. Bijna begon ze aan het avontuur waarvan het einde een grote verrassing was. Hoe eng ook. Hoe moeilijk. Afscheid nemen had ze altijd al lastig gevonden. Liefdesverdriet duurde soms jaren, vakantie vrienden hield ze op afstand en zelfs als ze weer naar huis ging na een weekendje weg stroomden de tranen over haar wangen.

Maar deze keer ging ze geen weekendje weg. En hoefde ze geen afscheid te nemen van haar geliefde. En tussen haar vrienden en haar ging ze nu zelf een grotere afstand creëren dan ooit. En deze keer was het niet omdat ze het moest, maar omdat ze het zelf wilde.

Hoe gedachteloos ze haar cd's inpakte, zo alert was ze nu. Haar dagboeken. Ze telde er twaalf. Ze waren geschreven vanaf het moment dat ze dat kon. Dagboeken vol geheimen, ervaringen, roddels, liefde en haat. Maar vooral levenslessen. Elke twee jaar begon ze weer aan een nieuw een boek. Haar eigen psycholoog. Een vriendin die niet veroordeelde, een moeder die slechts aanhoorde. Een Bijbel voor alleen haar. Met elke twee jaar weer een Nieuw Testament. Alleen toegespitst op haar. Het was haar toekomst zonder glazen bol. Een weg zonder vaste routes. Een routebeschrijving zonder kompas. Slechts lege bladzijden die door een pen werden gevuld. Elk met letters die belangrijker waren dan ooit. Twaalf dagboeken die haar hadden geleerd: alles komt goed. Maar zoals bij elke keuze die ze maakte vroeg ze zich nu meer af dan ooit: kies ik het juiste pad? Wil ik dit echt? Ja, ze wilde dit. En ja, ze was doodsbang.

Nieuwsgierig begon ze in een van haar laatste dagboeken te lezen. Die had ze tijdens haar studie Communicatie geschreven, toen ze nog

tijd had om te schrijven. Toen ze eenmaal ging werken had ze er de tijd niet meer voor. Of eerder gezegd, nam ze er de tijd niet meer voor. Ze had het zo druk met haar sociale leven naast haar baan als intercedente, dat ze de tijd die ze over had gebruikte om bij te slapen. Of de etentjes te compenseren met sporten. En alles deed ze snel. De krant lezen (alleen koppen, dan wist je toch al voldoende?), telefoontjes plegen (het liefste handelde ze die af per sms, want dat was efficiënter), boodschappen doen (bestellen per Internet ging haar iets te ver, maar ze kon in de supermarkt zo meedoen aan de hardloopwedstrijd op hakken voor dames) en zelfs in de sportschool was ze de snelste, want ze rende van het ene naar het andere apparaat (efficiëntie ging haar duidelijk boven kwaliteit; ze had dan tenminste gesport). Emily ging dus vluchtig door het leven, maar alles wat ze deed beleefde ze zeer intens. Haar zintuigen stonden altijd op scherp. Die vele intense belevenissen verwerkte ze in haar slaap en in haar vele dagdromen. Zoals ze nu ook aan het doen was. Emily schrok op van haar telefoon. Helaas geen sms, maar een heuse beller. Maar ze was alweer helemaal terug in de tijd. In het jaar dat ze voor het eerst verliefd was. Tien jaar was ze en smoor op Hans, een kleine sproetenkop die altijd in een Ajax trainingspak liep en nooit hand in hand met zijn huppelende vriendinnetje aan zijn zijde. Maar ze vond hem geweldig, hoe jong ze ook was. Ze was er altijd vroeg bij. En in de liefde vooral ook vaak. Op haar zevenentwintigste was hier verandering ingekomen. Eindelijk. Ze was onlangs dertig jaar geworden en ze was ze al meer dan twee jaar samen met Stan, haar grote liefde. Door Stans baan kregen Emily en Stan de kans om een groot avontuur aan te gaan. Twee maanden geleden hadden ze besloten dat ze naar Cyprus zouden gaan. Voor minimaal drie jaar. Hij belde haar nu meer dan ooit, want er moest van alles worden geregeld. Ze hoorde Stans warme stem door haar gsm: 'Spreek ik met de mooiste vrouw van Nederland, Cyprus en omstreken?' Dat was nou typisch Stan. Mister Charming ten top. Bijna tweeënhalft jaar geleden kwam hij met stip op één binnen op haar ranglijst der goddelijke mannen. Die bestond ineens niet meer uit de top veertig, maar uit de top één. Met Stan op de eerste en eervolle laatste plek. Het was een dag in juli dat ze hem ontmoette. Ze

zou gezellig naar Den Bosch gaan, waar ze in die periode maandelijks was te vinden. Zelf woonde ze in een plaats in de buurt van Leiden. Een saaie stad, maar ze had er alles. Haar familie, vrienden en werk. Ze kon overal heen op de fiets, wat ze ook graag deed, want met die drie groepen waren er altijd wijntjes in het spel. Bourgondisch was ze de dus wel en ze hield ook erg van gezelligheid. Vooral in het knusse Brabant, waar volgens Emily iedereen gemoedelijker was en ze altijd wel nieuwe mensen ontmoette. Zowel haar nicht als vriendin woonde in Den Bosch en dat waren Emily's dikke vriendinnen. Haar nichtje en Emily hadden een soortgelijk karakter; vrolijk, altijd in voor gezelligheid en sociaal, dus Emily kon het prima vinden met de vriendinnen van haar nicht. Soms nam Emily een vriendin mee uit een plaats van boven de rivieren, maar ze vond het altijd prettiger om alleen naar Den Bosch te gaan. Echt even weg van het gewone leven. Haar nicht en de meidengroep probeerden haar vaak te koppelen aan een Brabantse man, zodat Emily gezellig bij hen in de buurt kon komen worden. Maar hoewel Emily zich prima vermaakte en er goed op los had gesjans in Den Bosch de afgelopen twee jaar, had ze het even gehad met mannen. Ze was inmiddels twee jaar vrijgezel en had meerdere blind dates gehad, werd mee uit gevraagd als ze haar boodschappen aan het afrekenen was, en daar was ze dan altijd wel voor in, en ze had zelfs via internet afspraakjes gemaakt. Een keer vloeide daar een relatie uit voort met de bijna ideale man. Het ideale aan internet daten vond zij dat ze een uitstekende voorselectie kon doen aan de hand van haar eisenlijst. En die was lang bij haar. Maar op bepaalde relatiesites kon ze de belangrijkste punten al aankruisen: goed opgeleid, niet kaal, geen kinderen en langer dan zij. Als ze vervolgens mailcontact kreeg met een man, kon ze ook nog controleren of hij wel goed was in de Nederlandse taal. En zo volgde er een keer een date uit die een succes werd. Een leuke man die aan alle eisen volgens haar lijst voldeed en hij bleek nog gezellig en geïnteresseerd ook. Emily's moeder was zelfs zo enthousiast dat hij na twee maanden al mee op vakantie mocht naar een vakantiepark in Nederland. Ze was haar ouders zo dankbaar toen ze hoorde dat hij mee mocht, maar vooral toen het mis ging. Haar moeder had in een damestijdschrift gelezen dat ouders er op een

vakantie achter konden komen of een man daadwerkelijk goed was voor hun dochter. Dus elke keer weer mocht Emily's nieuw verkering mee. En iedere keer paste de gehele familie zich weer aan de nieuwe vlam van Emily aan. Haar zus had al meer dan tien jaar een relatie, was getrouwd en had twee kinderen. Emily was thuis de losbol. Ze wilde wel vastigheid, maar ze was mannen gewoon snel zat. Maar de Internetman sloeg alles. Hij was ontzettend lief voor haar, maar hij was niet echt normaal. Echt niet normaal kon ze beter zeggen. In zijn huis liep hij al, elke keer als Emily er was, met vaatdoekjes achter haar aan, omdat ze misschien wel zou knoeien (meestal was dat ook zo, maar het was maar water! Ze dronk daarom geen rode wijn, want ze hield altijd rekening met haar knoeiacties die voortkwamen uit haar snelle handelingen). Gek werd ze ervan. Maar ja, hij voldeed wel aan het lijstje. Ook had hij een hele dure wagen wat zijn heiligdom was naast zijn portemonnee en dweil. Zodra er maar een vuiltje op zat, ging hij met emmer en tien doekjes in de aanval. Vervolgens was hij twee uur weg om zijn auto te poetsen. En dat gebeurde bijna elke keer als ze er was. Maar ja, hij was wel lief. Op vakantie raakte ze echter steeds meer geïrriteerd. Zo wilde de Internetman telkens met Emily en haar zus mee hardlopen. Heel romantisch, vond ze, maar hij liep altijd minimaal vijf minuten voor haar uit met zijn witte, lange, harige spillepoten. Misschien maar goed ook, want hij droeg die week elke keer, en dat waren er drie, dezelfde ongewassen sportkleding. En daar werden hij en zijn lichaamsgeur niet aantrekkelijker op. Na een van de hardloopsessies wilde Emily een keer graag in bad. Ze had gemerkt dat hij haar elke keer nadeed. En nu wilde hij dus ook in bad. Emily zei tegen hem dat ze graag alleen in bad wilde (op internet kon je iemands lichaam meestal niet zien in het profiel en hij was echt te dun om mee in bad te gaan, straks brak ze zijn arm nog met een van haar onhandige acties) en toen zei hij weer: 'Ik ga ook in bad.' Zij moest er niets van weten en kwam met het idee om na haar in bad te gaan. Toen zei hij: 'Ik ga na jou lekker in bad!' Goh, goed idee, dacht Emily. En daarna herhaalde hij de hele tijd dat hij in bad zou gaan. Wel tien keer! Creep. Maar erger was nog dat ze had gezegd dat hij wel wat meer initiatief mocht tonen op seksgebied. Emily begon er bijna

aan te twijfelen of hij het vakje 'homo' had aangekruist op zijn profiel. Dus midden op de dag, toen ze gezellig aan het wandelen waren met haar ouders, zei hij hardop, maar net zodat haar ouders het niet hoorden (dat was nog wel tactisch van hem): 'Wij gaan straks lekker neuken.' 'Goh,' zei Emily, 'daar word ik nou niet echt warm van. Maar vrouwen hebben het ook nodig om aangeraakt te worden. Ik in ieder geval wel. Het mag best iets romantischer ook.' Dat had ze nooit moeten zeggen, want toen kwam het allerergste. Die avond. Ze had haar mooie setje aangedaan, ze had altijd mooie setjes, dus voor hem had ze anders misschien niet eens meer echt een speciaal setje aangedaan, en lag te wachten in bed. Hij moest 'nog even' plassen. Ze keek op haar klok: bijna elf uur. Ze lag een beetje voor zich uit te staren en zag dat het al bijna tien over elf was. Hmm... Misschien moest hij wel poepen. Maar na vijfentwintig minuten was hij er nog niet. En ja hoor, om half twaalf kwam hij binnen kakken (ze hoopte in elk geval dat hij dat al had gedaan). Ze vroeg hem waarom hij zolang was weggebleven. Toen kwam het: als hij op de wc zat, telde hij alle tegels. Allemaal! En op de toiletten in hun vakantiebungalow waren er mozaïeksteentjes op de muur gemetseld! Ze kon hem meegeven dat hij dus snel had geteld, dat waardeerde ze dan wel weer. Maar tegels tellen? Heel erg apart. Zo'n man had ze nog niet eerder ontmoet. Gelukkig had hij haar raad nog opgevolgd van die middag. Hij wilde graag met haar naar bed en nam het initiatief door... een liefdesdansje te doen! En dan geen sexy tango of sensuele salsa, maar een soort springactie als een kikker. Met zijn dunne lichaampje. Naakt. Dus ook met zijn dunne lichaamsdeeltje. Emily hield het bijna niet meer van het lachen, maar ze bleef wel respectvol en zei rustig dat ze nu niet meer zo'n zin had. Ze was een beetje moe. Maar de slaap kwam maar niet die nacht. Ze piekerde zich rot: moest ze hem nu accepteren zoals hij was of kon ze toch beter met hem stoppen?

De volgende dag ging ze hardlopen met haar zus (Goddank wilde de Stinkende Tegelteller niet mee). Emily vroeg zich af of ze wel of niet iets moest zeggen over haar nieuwe vriend. Ze wilde zo graag dat ze ook een relatie kreeg die voor altijd zou duren. Ze besloot om haar mond te houden tegen haar zus. Als het haar zou lukken. Maar

zoals altijd lukte het ook nu niet. Alsof haar zus het voelde vroeg ze: 'En, hoe gaat het met jou en Reinout?' 'O, goed hoor,' antwoordde Emily. Maar Emily gaf alleen korte antwoorden als er iets mis was en dat wist haar zus maar al te goed. Dus de volgende vragen kwamen en de antwoorden rolden uit haar mond, tot zij en haar zus samen lagen te rollen op de grond van het lachen. Ze besloten samen dat het toch beter was om maar te stoppen en niet 'haar tijd te verdoen aan de verkeerde man', zoals haar vader altijd wijs zei. Thuis aangekomen vertelde ze rustig dat ze toch niet zo gek op hem was en dat het echt niet aan hem lag. Dat werkte altijd. Die ochtend nog vertrok hij. Ze vond eigenlijk dat ze zich schuldig moest voelen tegenover hem, maar ze voelde zich bevrijd en blij. Diezelfde dag sjanste ze erop los met de badmeester. Daarna ging ze rustig in bad. Alleen.

Gedurende die twee jaren kwamen er nog meer mannen over de vloer bij Emily. De een vond haar geweldig en snapte maar niet dat hij niet verliefd was op haar (tja, wat moest ze daar nou weer mee). De ander bleek al vanaf de eerste date vol leugens te zitten. Weer een ander kwam met rozen, maar liet zijn echtgenote thuis. En de laatste categorie mannen ging toch maar weer terug naar zijn ex, die nooit mocht weten dat haar vriend met Emily had gezoend of haar zelfs maar had gekend. Emily was al die teleurstellingen zat en had enige tijd geleden besloten om gewoon te genieten van haar leven als single, want dat was helemaal 'hot' volgens de bladen die ze las. Dus ze ging alleen nog maar naar vrouwenfilms in de bioscoop en ging even niet meer naar cafés of discotheken. Ze verzorgde haar vriendinnen thuis met etentjes, ging naar tea party's en liet zich verwennen in gezellige eettentjes. Tot ze naar het tapasrestaurant ging met zes meiden. Toen veranderde alles.